

Urunk megkeresztelkedésének ünnepe – 2013. január 13. vasárnap

Az osztályfőnöknő egyszer azt a feladatot adta középiskolás diákjainak, hogy írják fel összes osztálytársuk nevét egy lapra, s a nevek mellé a legjobb tulajdonságot vagy élményt, ami eszükbe jut egyes társaikról. Amikor elkészültek a listák, a tanárnő összegyűjtötte a lapokat, s a következő órára készített egy összesítést. Minden diákja neve mellett ott sorakoztak az osztálytársak kedves megjegyzései. A gyerekek széles mosollyal, sokan meghatódva olvasták a listát, hiszen mindegyiküknek készített belőle egyet. Teltek-múltak az évek. Az osztály tagjai leérettségiztek, sőt már valamennyien dolgoztak, sokan családot alapítottak, amikor egy fiú a hajdani osztályból baleset áldozata lett. Az osztályfőnöknő elment egykori diákja temetésére, s elérékenyülve látta, hogy csaknem az összes osztálytárs ott sorakozik. Az elhunyt fiú szülei a szertartás után odamentek a tanárnőhöz és megszólították: „Ugye maga volt Márk osztályfőnöke? A fiunk nagyon sokszor emlegette magát, szívesen gondolt magára. Volt egy listája, amit sokszor elővett és olvasgatott. Az osztálytársai neve és azok a jó tulajdonságok szerepeltek rajta, amit a gyerekek egymásban észrevettek és értékelték. Az volt az utolsó kívánsága, hogy ezt a lapot tegyük be a koporsójába és temessük el vele.” Közben lassan minden egykori diák odagyűlt a beszélgető szülők és osztályfőnökük köré. „Nekem is megvan még az a listám!” – mondta egy férfi, s előhúzta tárcájából a rongyosra olvasott lapot. „Nálunk bekeretezve kinn függ a szobánk falán” – mondta egy hölgy. „Az én férjem pedig azt kérte tőlem, hogy ragasszam be az esküvői albumunkba” – tette hozzá egy fiatalasszony. Lassan-lassan mind bevallották, hogy bizony óvó szeretettel őrizgetik a listát, és sokszor előveszik, olvasgatják annak sorait.

Mindannyian örülünk, ha valakinek kedve telik bennünk, gyönyörködni tud bennünk. Ha észreveszik bennünk a jót, a szépet, az értéket. A szeretet, az elfogadás „megszépíti” az embert. A pozitív biztatás segíti kitartani a jóban. Sokszor szembesülünk azonban azzal, hogy a másik embernek nem éppen abban telik kedve, ami igazán fontos, lényeges bennünk, amik vagy amilyenek valóban lenni szeretnénk. Inkább valami mellékes, kevésbé lényeges dolog kelti fel az érdeklődését: pl. hogy hogyan öltözünk, mennyire vagyunk humorosak stb. Sokszor fáj az is, hogy bűneinkkel, hibáinkkal kiábrándítunk embereket, nem találják már kedvüket bennünk. Nem tudjuk elkerülni, hogy csalódásokat okozunk még azoknak is, akik igazán közel állnak hozzánk. Nemrég olvastam egy szép mondatot: „Az igazi barát az, aki valóban ismer bennünket és mégis szeret.” Azonban kevés az ilyen „igazi barát”, aki a hibáink, bűneink ellenére is mindig kedvét lenné bennünk. Nem is beszélve arról, hogy a mai ember környezete sokkal inkább olyan emberekből áll, akik követelményeket, elvárásokat támasztanak velünk szemben, a hiányosságainkat hányják a szemünkre, s nem a jó tulajdonságainkat és a már igazolt teljesítményeinket dicsérik. A néha már szinte teljesíthetlenné fokozódó élettempó közepette, s persze a valós hibáinkkal is szembesülve bizony mi magunk is egyre kevésbé tudunk gyönyörködni önmagunkban!

Létezik-e egyáltalán valaki, aki mindig képes gyönyörködni bennünk? Aki mindig kedvét tudja és akarja is lelteni bennünk? Igen, létezik: Isten, a mi teremtő Mennyei Atyánk. A mai napon, Jézus megkeresztelkedésének ünnepén így fejeződik be az evangéliumi szakasz: „Te vagy az én szeretett Fiam, benned telik kedvem.” Noha ez az isteni szózat mindenekelőtt Jézusra, az Egyszülöttre vonatkozik, éppen az Ő engedelmessége és megváltó áldozata által mégis minden megkeresztelt ember ugyanígy kedvelté válik a Mennyei Atya előtt. A hittel felvett keresztség ugyanis nem más, mint megmerülés Isten szeretetében, alámerülés, megtisztulás az Ő megszépítő irgalmában. Most, a Hit Évében különösen is érdemes elgondolkodnunk azon, mekkora ajándék Istentől a keresztség szentsége! Az újrakezdés lehetőségét, a szüntelen talpra állás kegyelmét nyújtja! Ez az isteni szeretetben való

megmerülés ugyanis egy állandó folyamat lehet a keresztények életében, újra és újra megtisztulhatunk a bűnbocsánat szentségében. A folyamatos gyönyörködni akarás az Ő gyermekeiben nem egy felszínes, a bennük lévő rosszat elkendőző, eltagadó érzés az Isten részéről, hanem egy nagyon is megszenvedett akarat és cselekedet. Jézus keresztáldozata minden benne hívőnek, Vele közösséget vállalónak lemossa a vétkeit, valós megtisztulást hoz létre. Így Isten tényleg örömet lelheti hívő, bűneiket megbánni tudó teremtményeiben.

Fejezzük hát ki hálánkat Isten iránt azért a megszépítő, újjáteremtő fürdőért, amit a keresztség jelent számunkra, s a szentségek kegyelméért, amelyek előtt a keresztség tárja ki a kaput!